

Miercuri, 7 iulie 2010

39. invită Comisia să clarifice în propunerile sale legislative rolul autorităților de supraveghere în ceea ce privește politica de remunerare;
40. subliniază că componentele variabile ale remunerației nu ar trebui plătite prin intermediul unor mecanisme sau al unor metode care favorizează evaziunea de la plata impozitului pe venit din această remunerație;
41. solicită garantarea faptului că reglementarea remunerației nu va afecta drepturile fundamentale garantate prin tratate, în special dreptul partenerilor sociali de a încheia și aplica acorduri colective, în conformitate cu legislația și practicile naționale;
42. solicită Comisiei să creeze un cadru UE de gestionare a crizelor pentru a evita producerea unei noi crize financiare, luând în considerare inițiativele întreprinse de organisme internaționale precum G20 și FMI;
43. invită Comisia să încurajeze statele membre să le reamintească societăților cotate la bursă și societăților de servicii financiare de responsabilitatea lor socială, de degradarea imaginii lor și de necesitatea de a juca un rol exemplar în cadrul unei societăți internaționale prospere;
44. consideră că continuarea activității sau menținerea de sucursale în teritorii necooperante contravine intereselor pe termen lung ale întreprinderilor în general și solicită elaborarea unei strategii europene de combatere a paradisurilor fiscale în vederea implementării declarațiilor făcute de G20 la Londra și la Pittsburgh;

*

* *

45. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei și autorităților de reglementare de la nivelul UE și de la nivel național.

Gestionarea crizelor transfrontaliere din sectorul bancar

P7_TA(2010)0276

Rezoluția Parlamentului European din 7 iulie 2010 conținând recomandări către Comisie privind gestionarea crizelor transfrontaliere din sectorul bancar (2010/2006(INI))

(2011/C 351 E/09)

Parlamentul European,

- având în vedere articolul 225 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
- având în vedere Rezoluția sa din 13 aprilie 2000 referitoare la comunicarea Comisiei privind punerea în aplicare a cadrului pentru serviciile financiare: plan de acțiune ⁽¹⁾,
- având în vedere Comunicarea Comisiei din 20 octombrie 2009 intitulată „Un cadru al Uniunii Europene pentru gestionarea crizelor transfrontaliere din sectorul bancar” (COM(2009)0561),
- având în vedere propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind supravegherea macroprudențială comunitară a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru riscuri sistemice, din 23 septembrie 2009 (COM(2009)0499),

⁽¹⁾ JO C 40, 7.2.2001, p. 453.

Miercuri, 7 iulie 2010

- având în vedere propunerea de decizie a Consiliului privind acordarea unor competențe specifice Băncii Centrale Europene referitoare la funcționarea Comitetului european pentru riscuri sistemice, din 23 septembrie 2009 (COM(2009)0500),
- având în vedere propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de înființare a Autorității Bancare Europene, din 23 septembrie 2009 (COM(2009)0501),
- având în vedere Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽¹⁾,
- având în vedere Directiva 2006/49/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind rata de acoperire a capitalului întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ⁽²⁾,
- având în vedere Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor ⁽³⁾,
- având în vedere Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit ⁽⁴⁾,
- având în vedere A doua directivă 77/91/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1976 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora ⁽⁵⁾, A treia directivă 78/855/CEE a Consiliului din 9 octombrie 1978 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni ⁽⁶⁾, precum și A șasea directivă 82/891/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1982 privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni ⁽⁷⁾,
- având în vedere Memorandumul de înțelegere din 1 iunie 2008 privind cooperarea dintre autoritățile de supraveghere financiară, băncile centrale și ministerele de finanțe din Uniunea Europeană pe problema stabilității financiare transfrontaliere,
- având în vedere recomandarea 13 inclusă în Raportul grupului la nivel înalt privind supravegherea financiară prezidat de Jacques de Larosière, raport transmis președintelui Barroso la 25 februarie 2009, unde se menționează că „Grupul solicită instituirea în UE a unui cadru de reglementare coerent și funcțional de gestionare a crizelor”,
- având în vedere articolele 42 și 48 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare și avizul Comisiei pentru afaceri juridice (A7-0213/2010),
 - A. întrucât în Uniune există o piață internă a serviciilor bancare și nu un amalgam de servicii independente unul de celălalt și întrucât această piață internă este foarte importantă pentru competitivitatea Uniunii pe plan mondial;
 - B. întrucât în prezent există reglementări insuficiente la nivel internațional privind gestionarea crizelor din sectorul bancar;

⁽¹⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 201.

⁽³⁾ JO L 135, 31.5.1994, p. 5.

⁽⁴⁾ JO L 125, 5.5.2001, p. 15.

⁽⁵⁾ JO L 26, 31.1.1977, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 295, 20.10.1978, p. 36.

⁽⁷⁾ JO L 378, 31.12.1982, p. 47.

Miercuri, 7 iulie 2010

- C. întrucât actualele mecanisme internaționale și din UE de supraveghere a sectorului financiar s-au dovedit ineficiente pentru a preveni sau a limita suficient contagiunea;
- D. întrucât costurile gestionării crizei au reprezentat o povară excesivă pentru contribuabili, pentru creșterea economică și pentru locurile de muncă;
- E. întrucât participarea acționarilor, iar mai apoi a creditorilor la suportarea pierderilor este esențială pentru reducerea la minimum a costurilor suportate de contribuabili și generate de crizele piețelor și instituțiilor financiare;
- F. întrucât absența sau ineficacitatea reglementărilor și a supravegherii la nivelul Uniunii a condus la acțiuni necoordonate ale autorităților naționale și a sporit riscul unui comportament protecționist și denaturarea concurenței inclusiv prin intermediul ajutoarelor de stat, punând în pericol crearea unei piețe interne a serviciilor financiare;
- G. întrucât o abordare unitară de prevenire a falimentului grupurilor bancare ar fi mai aproape de conceptul de piață internă;
- H. întrucât o piață internă puternică a serviciilor financiare este esențială pentru competitivitatea Uniunii pe plan mondial;
- I. întrucât instituțiile bancare ar trebui să devină mai responsabile, iar această responsabilizare ar trebui să contribuie la obiectivul primordial de reconstrucție a piețelor financiare pentru ca acestea să asigure finanțarea economiei;
- J. întrucât, ca rezultat al crizei, a apărut necesitatea ca instituțiile UE, în dialog cu G-20 și cu alte foruri internaționale, să creeze de urgență un cadru adecvat care, în eventualitatea unei crize, să mențină stabilitatea financiară, să reducă la minimum costurile pentru contribuabili și să protejeze serviciile bancare de bază și deponenții, iar cetățenii așteaptă acest lucru de la UE;
- K. întrucât stabilitatea financiară și piețele financiare integrate necesită supravegherea transfrontalieră a instituțiilor financiare cu importanță sistemică și cu caracter transfrontalier;
- L. întrucât scopul unui cadru legislativ la nivelul UE în materie de gestionare a crizelor transfrontaliere este să confere autorităților competența de a adopta măsuri care includ intervenția în gestionarea grupurilor bancare, atunci când este necesar (în special, dar nu exclusiv, în cadrul băncilor care acceptă depozite, în cazul cărora riscul sistemic este posibil);
- M. întrucât scopul unui cadru la nivelul UE pentru gestionarea crizelor transfrontaliere este și reglementarea grupurilor bancare transfrontaliere și a băncilor individuale care efectuează operațiuni transfrontaliere exclusiv prin intermediul filialelor; întrucât și în cazul grupurilor bancare transfrontaliere ar trebui să existe un cadru uniform de reglementare;
- N. întrucât un răspuns robust la criză necesită o abordare coerentă și cuprinzătoare care implică o supraveghere mai bună (punerea în practică a noului sistem de supraveghere a UE), reglementări mai bune (de exemplu, inițiativele curente privind Directiva 2006/48/CE, Directiva 2006/49/CE, Directiva 94/19/CE și remunerarea personalului de conducere) și un cadru eficace al UE de gestionare a crizelor destinat instituțiilor financiare;
- O. întrucât principiul „poluatorul plătește” ar trebui aplicat și în sectorul financiar din cauza impactului devastator al falimentelor în toate țările și sectoarele, precum și în ansamblul economiei;
- P. întrucât intervenția într-un stadiu incipient și soluționarea crizelor bancare ar trebui inițiate pe baza unor criterii bine definite, printre care subcapitalizarea, lichiditatea scăzută sau deteriorarea calității sau valorii activelor; întrucât intervenția ar trebui să fie legată de sistemele de garantare a depozitelor;

Miercuri, 7 iulie 2010

- Q. întrucât sunt necesare un cod strict de conduită al UE pentru personalul de conducere și mecanisme de descurajare a unui comportament inadecvat, iar acestea ar trebui elaborate în concordanță cu inițiative internaționale similare;
- R. întrucât este important ca în cadrul examinării oportunității unor noi linii directe pentru gestionarea întreprinderilor Comisia să desfășoare evaluări de impact complete;
- S. întrucât în termen de trei ani vor deveni operaționale o autoritate bancară europeană (ABE), un sistem al UE de soluționare a crizelor bancare, un fond al UE de stabilitate financiară și o unitate de soluționare, Comisia ar trebui să examineze oportunitatea lărgirii sferei de aplicare a cadrului de gestionare a crizelor și la instituții financiare nebankare, inclusiv, dar fără a se limita la, societăți de asigurări și gestionari de fonduri și de active; de asemenea, Comisia ar trebui să analizeze fezabilitatea și oportunitatea creării unei rețele de fonduri naționale de stabilitate pentru toate instituțiile care nu participă la fondul de stabilitate al UE, așa cum se propune în recomandarea 3 din anexă;
- T. întrucât ar trebui evitat hazardul moral pentru a preîntâmpina asumarea excesivă de riscuri, fiind necesar un cadru de protejare a sistemului, nu a „delincvenților”, și, îndeosebi, nu ar trebui utilizate fonduri pentru soluționarea situațiilor de criză în vederea salvării acționarilor băncilor sau a recompensării structurilor de conducere pentru propriul eșec; întrucât instituțiile care utilizează în acest context un fond al UE pentru soluționarea situațiilor de criză bancară ar trebui să suporte consecințele, cum ar fi măsuri administrative și reparatorii; întrucât unul dintre principiile fundamentale pentru supravegherea financiară în viitor ar trebui să fie eliminarea hazardului moral;
- U. întrucât problemele actuale economice, financiare și sociale, precum și diferitele noi cerințe de reglementare privind băncile necesită o abordare treptată și rezonabilă, dar nu ar trebui să descurajeze o agendă ambițioasă și urgentă;
- V. întrucât transferurile de active în cadrul unui grup bancar nu ar trebui să pericliteze în vreun fel stabilitatea financiară și lichiditatea celui care efectuează transferul și ar trebui să se desfășoare pe baza unei valori corecte de piață sau a unui preț corect; întrucât ar trebui elaborate principii clare pentru evaluarea activelor depreciate și pentru tratamentul aplicat sucursalelor și filialelor cu sediul în țări gazdă;
- W. întrucât Uniunea ar trebui să stabilească de comun acord cine ce face, când și cum în cazul unei crize a instituțiilor financiare;
- X. întrucât măsurile aplicabile în sectorul bancar ar trebui să sprijine nevoile de finanțare și de investiții ale economiei reale pe termen scurt și lung;
- Y. întrucât discrepanțele majore dintre regimurile naționale de reglementare și de insolvență trebuie remediate printr-un cadru armonizat și un dialog consolidat între autoritățile naționale de supraveghere și autoritățile din cadrul grupurilor transfrontaliere de stabilitate;
- Z. întrucât dimensiunea, complexitatea și interconectarea în creștere la nivel regional și internațional au arătat că falimentul unor instituții, indiferent de mărimea lor, poate avea efecte colaterale asupra sistemului financiar, fiind deci necesară crearea unui cadru eficace de soluționare a crizelor pentru toate băncile, printr-un proces gradual și pe etape, cu recomandarea ca accentul inițial să fie pus pe instituțiile cu cel mai mare grad de risc; întrucât un astfel de cadru de soluționare a crizelor ar trebui să ia în considerare pe cât de mult posibil eforturile similare ale forurilor internaționale,
- AA. întrucât un număr limitat de bănci (bănci transfrontaliere cu importanță sistemică) prezintă un grad foarte ridicat de risc sistemic din cauza dimensiunii, a complexității și a interconexiunilor lor în Uniune, necesitând un regim special urgent și specific, iar într-un context mai general, sunt necesare mecanisme echitabile de soluționare a crizelor și pentru alte instituții financiare transfrontaliere;
- AB. întrucât, pentru a sprijini în mod eficace intervențiile, un cadru UE de gestionare a crizelor necesită un set comun de norme, o expertiză adecvată și resurse financiare corespunzătoare, iar aceste elemente ar trebui să reprezinte, de asemenea, aspecte cheie ale regimului de prioritate propus pentru băncile transfrontaliere cu importanță sistemică;

Miercuri, 7 iulie 2010

- AC. întrucât competențele de supraveghere, de intervenție rapidă și măsurile privind soluționarea situațiilor de criză ar trebui considerate drept elemente interconectate ale unui cadru comun;
- AD. întrucât regimul special accelerat privind băncile transfrontaliere cu importanță sistemică ar trebui să se transforme pe termen mediu/lung într-un regim universal pentru toate instituțiile financiare transfrontaliere din Uniune, care ar trebui să includă un sistem armonizat la nivelul UE privind insolabilitatea;
- AE. întrucât orice fond de stabilitate dezvoltat la nivel paneuropean ar trebui limitat doar la intervențiile de soluționare a crizelor viitoare și nu ar trebui utilizat pentru recuperarea intervențiilor din trecut sau pentru rezolvarea problemelor generate de criza financiară din 2007/2008,
1. solicită Comisiei să îi prezinte, în temeiul articolelor 50 și 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, până la 31 decembrie 2010, una sau mai multe propuneri legislative privind un cadru al UE de gestionare a crizelor, un fond al UE de stabilitate financiară (Fondul) și o unitate de soluționare, pe baza recomandărilor detaliate din anexă, ținând cont de inițiativele organismelor internaționale, cum ar fi G-20 sau FMI, în vederea asigurării unor condiții echitabile de concurență la nivel global și pe baza unei analize detaliate a tuturor variantelor posibile, inclusiv o evaluare de impact;
 2. confirmă că aceste recomandări respectă principiul subsidiarității și drepturile fundamentale ale cetățeanului;
 3. consideră că incidențele financiare ale propunerii solicitate ar trebui să fie acoperite prin alocări bugetare adecvate (care exclud contribuțiile la Fond, acestea ținând de responsabilitatea băncilor participante);
 4. încredințează Președintelui sarcina de a transmite Comisiei, Consiliului, parlamentelor și guvernelor statelor membre prezenta rezoluție și recomandările detaliate în anexă.

ANEXĂ LA REZOLUȚIE:

RECOMANDĂRI DETALIIATE PRIVIND CONȚINUTUL PROPUNERII SOLICITATE

Recomandarea 1 privind un cadru comun al UE de gestionare a crizelor

Parlamentul European consideră că actul legislativ ce urmează a fi adoptat ar trebui să vizeze următoarele:

1. Crearea unui cadru european de gestionare a crizelor cu un set comun minim de norme și, în cele din urmă, dispoziții legislative comune în domeniul soluționării crizelor și al insolabilității care să se aplice tuturor instituțiilor bancare ce desfășoară activități în Uniune și având următoarele obiective:
 - promovarea stabilității sistemului financiar;
 - limitarea sau preîntâmpinarea contagiunii financiare;
 - limitarea costurilor publice ale intervențiilor;
 - optimizarea poziției deponenților și garantarea tratamentului lor egal în Uniune;
 - asigurarea furnizării de servicii bancare de bază;
 - evitarea hazardului moral, asumarea costurilor de către sector și acționari și internalizarea externalităților negative create de piețele și de instituțiile financiare;

Miercuri, 7 iulie 2010

- garantarea tratamentului egal al tuturor categoriilor de creditori din Uniune, inclusiv a tratamentului echitabil al tuturor filialelor și sucursalelor aceleiași instituții transfrontaliere în toate statele membre;
 - asigurarea respectării drepturilor angajaților;
 - consolidarea pieței interne a serviciilor financiare și a competitivității acesteia.
2. Convergența progresivă a competențelor de supraveghere și a legislațiilor naționale actuale din domeniul soluționării crizelor și al insolabilității, precum și, într-un termen rezonabil, crearea unui regim eficace unic la nivelul UE.
3. După finalizarea procesului de armonizare a dispozițiilor privind insolabilitatea și supravegherea la sfârșitul unei perioade de tranziție, ar trebui să existe o autoritate unică la nivelul UE de soluționare a situațiilor de criză, fie independentă, fie ca parte a ABE.
4. În vederea îmbunătățirii cooperării și a transparenței, ar trebui realizate verificări *inter pares* între autoritățile de supraveghere, în mod periodic, sub egida ABE, bazate pe autoevaluări prealabile.
5. În cazul necesității soluționării unei situații de criză sau a lichidării unei instituții transfrontaliere, ar trebui realizată o investigație detaliată (de către experți independenți numiți de ABE) pentru a se evidenția cauzele și responsabilitățile în chestiune. Parlamentul trebuie să fie informat cu privire la rezultatul acestor investigații.
6. Atribuirea responsabilității pentru gestionarea crizei autorității relevante de supraveghere (inclusiv competențe de intervenție într-un stadiu incipient) și aprobarea planurilor de urgență ale fiecărei bănci, după cum urmează:
- în cazul băncilor transfrontaliere cu importanță sistemică: ABE, în strânsă cooperare cu colegiul autorităților naționale de supraveghere și cu grupurile transfrontaliere de stabilitate (așa cum sunt definite în Memorandumul de înțelegere din 1 iunie 2008);
 - în cazul tuturor celorlalte bănci transfrontaliere fără importanță sistemică: autoritatea responsabilă cu supravegherea consolidată din cadrul colegiului (sub guvernarea convenită a acestuia), sub coordonarea ABE și în consultare cu grupurile transfrontaliere de stabilitate;
 - în cazul băncilor locale: autoritatea locală de supraveghere.
7. Conceperea unui set comun de norme privind gestionarea crizelor, care să includă metodologii, o terminologie și definiții comune, precum și a unui set de criterii relevante pentru simulările de criză aplicate băncilor transfrontaliere.
8. Transformarea planurilor de soluționare a crizelor într-o cerință obligatorie regulamentară; planurile de soluționare ar trebui să includă o autoevaluare aprofundată a instituției și detalii privind distribuirea echitabilă a activelor și a capitalului, cu recuperări de capital adecvate de la sucursale și filiale către alte unități și identificarea liniilor de clivaj care permit separarea de module independente, îndeosebi a celor care contribuie la asigurarea infrastructurii esențiale, cum ar fi serviciile de plată; cerința potrivit căreia conținutul acestor planuri trebuie să fie proporțional cu dimensiunea băncii, cu activitățile acesteia și cu prezența ei în teritoriu. Trebuie asigurată actualizarea periodică a acestor planuri.
9. Crearea, până în decembrie 2011, a unui rating european de supraveghere pentru bănci („tablou al riscurilor”), bazat pe un set comun de indicatori cantitativi și calitativi. Indicatorii tabloului de riscuri ar trebui să fie evaluați în funcție de natura, dimensiunea și complexitatea instituției în cauză, respectând în același timp cerințele de confidențialitate. Tabloul riscurilor ar trebui să cuprindă cel puțin:
- capitalul;
 - efectul de levier;
 - lichiditățile;
 - incongruența scadențelor, a dobânzilor și a monedelor;
 - lichiditatea activelor;
 - expunerile semnificative și concentrările riscurilor;
 - pierderile preconizate;

Miercuri, 7 iulie 2010

- sensibilitatea la prețurile pieței, ratele dobânzilor și ratele de schimb;
 - accesul la finanțare;
 - rezultatele simulărilor de criză;
 - eficacitatea controalelor interne;
 - calitatea managementului și a guvernancei corporative;
 - complexitatea și opacitatea;
 - profilul de risc;
 - respectarea legislației sau a cerințelor regulamentare.
10. Împuternicirea autorităților de supraveghere pentru a interveni pe baza unor limite ale ratingului de supraveghere, în deplină conformitate cu principiul proporționalității, și prevederea unor perioade rezonabile în care instituțiile să își poată rezolva ele însele problemele.
11. Dotarea autorităților de supraveghere cu instrumente juridice adecvate pentru intervenție, modificând legislația sectorială relevantă sau introducând noi reglementări sectoriale pentru:
- a solicita ajustarea capitalului (peste cerințele minime regulamentare), a lichidităților, a gamei de activități și a proceselor interne;
 - a recomanda sau impune modificări în structura de conducere;
 - a impune reținerea dividendelor și restricții în vederea consolidării cerințelor de capital; a limita durata licențelor bancare;
 - a permite autorităților de supraveghere să declanșeze separarea de instituție a unor module independente, fie ele falimentare sau de succes, pentru a asigura astfel îndeplinirea funcțiilor esențiale;
 - a impune o vânzare totală sau parțială;
 - a transfera activele și pasivele către alte instituții pentru a se asigura continuitatea operațiunilor cu importanță sistemică;
 - a crea o „bancă-punte” sau o „bancă bună/bancă rea”;
 - a solicita conversia datoriilor în acțiuni sau alt tip de capital convertibil, în funcție de natura instituției, cu marje adecvate;
 - a asigura temporar un control public;
 - a impune o suspendare temporară pentru anumite tipuri de pretenții asupra băncii (introducerea unui moratoriu);
 - a controla procesul de transfer al activelor în interiorul grupului;
 - a numi unui administrator special la nivel de grup;
 - a reglementa lichidarea;
 - a permite ABE să autorizeze intervenția fondului UE de stabilitate financiară, inclusiv pentru asigurarea de finanțare de urgență pe termen mediu, pentru injecții de capital și pentru garanții;
 - a impune măsuri administrative și reparatorii pentru acele instituții care utilizează Fondul.

Miercuri, 7 iulie 2010

12. Toate instrumentele menționate la punctul 11 se aplică cu respectarea deplină a normelor UE din domeniul concurenței și asigurând tratamentul egal al creditorilor și al deponenților din toate statele membre.

Recomandarea 2 privind băncile transfrontaliere cu importanță sistemică

Parlamentul European consideră că actul legislativ ce urmează a fi adoptat ar trebui să vizeze următoarele:

1. Băncile transfrontaliere cu importanță sistemică, dat fiind rolul lor special pe piața internă a serviciilor financiare, trebuie să facă de urgență obiectul unui nou regim special ce va lua forma unei legislații privind societățile bancare europene, care urmează să fie elaborată până la sfârșitul anului 2011. Se va propune inclusiv un regim mai general pentru celelalte băncile transfrontaliere.
2. Băncile transfrontaliere cu importanță sistemică trebuie să respecte noul regim special consolidat. Acesta va asigura depășirea obstacolele juridice din calea unei acțiuni transfrontaliere eficace, garantând tratamentul clar, egal și previzibil al acționarilor, deponenților, creditorilor și al altor părți interesate, îndeosebi după efectuarea transferurilor de active în interiorul grupului. Regimul va include un „al 28-lea” regim special privind procedurile de insolvență pentru băncile transfrontaliere cu importanță sistemică, care va putea fi extins ulterior la toate băncile transfrontaliere.
3. Comisia adoptă o măsură ce stabilește, până în aprilie 2011, criteriile de definire a băncilor transfrontaliere cu importanță sistemică. Pe baza acestor criterii, băncile în cauză vor fi identificate în mod periodic de către consiliul autorităților de supraveghere, după consultarea Comitetului european pentru riscuri sistematice [punctul 12b din Raportul Comisiei pentru afaceri economice și monetare din 17 mai 2010 referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de înființare a Autorității Bancare Europene („raportul ABE”).]
4. Pentru fiecare dintre băncile transfrontaliere cu importanță sistemică, ABE va exercita sarcini de supraveghere și va acționa prin autoritățile naționale competente (în conformitate cu raportul ABE).
5. Comisia adoptă o măsură prin care propune un mecanism de transfer de active în cadrul băncilor transfrontaliere cu importanță sistemică, acordând importanța cuvenită necesității de a proteja drepturilor țărilor gazdă.
6. Un fond al UE de stabilitate financiară și o unitate de soluționare a crizelor sprijină intervențiile conduse de ABE în materie de gestionare și soluționare a crizelor sau insolvență în ceea ce privește băncile transfrontaliere cu importanță sistemică.

Recomandarea 3 privind un fond al UE de stabilitate financiară

Parlamentul European consideră că actul legislativ ce urmează a fi adoptat ar trebui să vizeze următoarele:

1. Se creează un fond al UE de stabilitate financiară (denumit în continuare „Fondul”), sub responsabilitatea ABE, pentru a finanța intervențiile (de reabilitare sau lichidare ordonată) vizând menținerea stabilității sistemului și limitarea contagionii de la băncile falimentare. Comisia prezintă Parlamentului, până în aprilie 2011, o propunere detaliată privind regulamentul, structura, guvernarea, dimensiunea și modelul de funcționare ale Fondului, precum și un calendar precis de punere în aplicare (în conformitate cu punctele 2 și 3 de mai jos).
2. Fondul este:
 - paneuropean;
 - finanțat *ex-ante* de către băncile transfrontaliere cu importanță sistemică conform unor criterii anticiclice bazate pe riscuri și ținând seama de riscul sistemic prezentat de o bancă individuală; băncile care contribuie la Fond nu sunt obligate să contribuie la fonduri similare de stabilitate sau la unități de soluționare a crizelor din țările lor respective;
 - distinct și independent de sistemele de garantare a depozitelor;
 - dimensionat adecvat pentru a sprijini intervențiile temporare (cum ar fi împrumuturi, achiziții de active, injecții de capital) și pentru a acoperi costurile procedurilor de soluționare sau de insolvență;
 - dezvoltat treptat, ținându-se seama de mediul economic actual;
 - conceput astfel încât să nu creeze hazard moral, Fondul nu poate fi utilizat pentru a salva acționari ai băncilor sau pentru a recompensa structurile de conducere pentru propriul eșec.

Miercuri, 7 iulie 2010

3. Comisia abordează, de asemenea:

- orientările privind investițiile pentru activele fondului (risc, lichiditate, aliniere la obiectivele UE);
- criteriile de selecție pentru administratorul activelor Fondului (selecție internă sau prin intermediul unei terț privat sau public precum Banca Europeană de Investiții);
- posibilitatea unor contribuții de care se ține seama la calcularea ratelor capitalului obligatoriu;
- măsuri administrative (penalizări sau sisteme de compensare) pentru acele bănci transfrontaliere cu importanță sistemică ce utilizează Fondul;
- condițiile pentru eventuala extindere a sferei de acoperire a Fondului pentru a include toate băncile transfrontaliere, nu numai pe cele transfrontaliere cu importanță sistemică;
- sfera de aplicare (și oportunitatea) creării unei rețele de fonduri naționale care să se ocupe de toate instituțiile care nu participă la Fond. În acest caz, ar trebui creat un cadru la nivelul UE pentru a reglementa fondurile naționale existente și viitoare care vor trebui să respecte un set uniform și obligatoriu de reguli comune.

Recomandarea 4 privind o unitate de soluționare a crizelor

Parlamentul European consideră că actul legislativ ce urmează a fi adoptat ar trebui să vizeze următoarele:

În cadrul ABE se creează o unitate de soluționare a crizelor pentru a gestiona procedurile de soluționare și de insolvență în cazul băncilor transfrontaliere cu importanță sistemică. Această unitate:

- acționează în limitele stricte definite de cadrul legal și de competențele ABE;
- include o sursă de expertiză juridică și financiară, specializată în restructurări, redresări și lichidări bancare;
- cooperează îndeaproape cu autoritățile naționale cu privire la punerea în aplicare, asistența tehnică și repartizarea personalului;
- propune plățile din Fond;
- în cazul necesității soluționării unei situații de criză sau a lichidării unei instituții transfrontaliere, ar trebui realizată o investigație detaliată de către experți independenți numiți de ABE pentru a se analiza și evidenția cauzele și responsabilitățile în chestiune. Parlamentul ar trebui să fie informat cu privire la rezultatul acestor investigații.

Fondul european de stabilitate financiară și mecanismul european de stabilizare financiară și acțiuni viitoare

P7_TA(2010)0277

Rezoluția Parlamentului European din 7 iulie 2010 referitoare la Fondul european de stabilitate financiară și mecanismul european de stabilizare financiară și acțiuni viitoare

(2011/C 351 E/10)

Parlamentul European,

- având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 122 și 143,
- având în vedere termenii de referință ai Eurogrupului din 7 iunie 2010 cu privire la Fondul european de stabilitate financiară,